

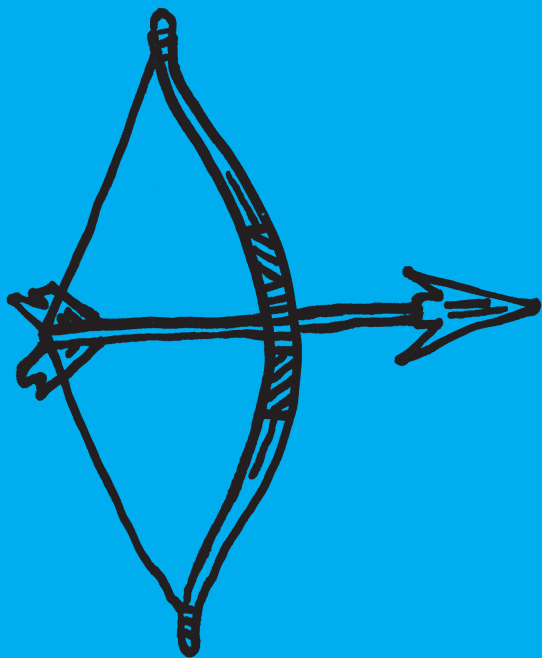
Paulo Coelho

Rukověť bojovníka světla

ARGO

PAULO COELHO

PAULO COELHO

RUKOVĚŤ

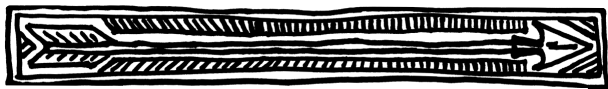
BOJOVNÍKA

SVĚTLA

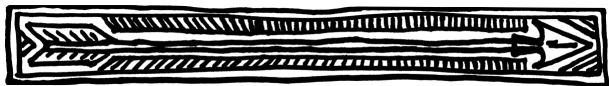

ARGO

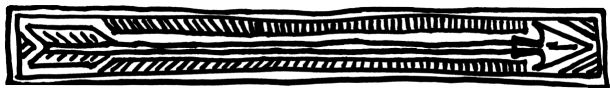

AUTOROVA POZNÁMKA

Texty uváděné v tomto svazku – s výjimkou prologu a epilogu – byly již publikovány pod názvem *Maktub* v pravidelné rubrice listu *Folha de São Paulo* a v dalších brazilských a zahraničních novinách v letech 1993–1996.

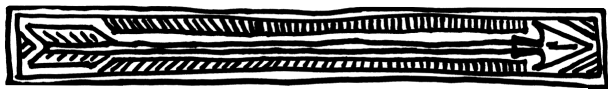

Věnuji S.I.L.,
Carlosu Eduardu Rangelovi
a Anne Carrièreové,
kteří vynikají
v příslosti a porozumění.

„Neníť učedlník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho.“

Lukáš 6,40

PROLOG

„U písčitého pobřeží na východ od vesnice je ostrov, na němž stojí obrovský chrám plný zvonnů,“ řekla žena.

Chlapce udivil její zvláštní oděv a vlasy zakryté závojem. Ještě nikdy ji nepotkal.

„Už jsi ten chrám viděl?“ zeptala se. „Zajdi si tam a pak mi povíš, co o něm soudíš.“

Ženina krása na chlapce zapůsobila, a tak se tam vypravil. Sedl si na písek a zadíval se na obzor, ale neviděl nic než to, nač byl zvyklý: modré nebe a oceán.

Zklamaně se vydal do sousední rybářské vesničky a vyptával se na nějaký ostrov s chrámem.

„Ach, to bývalo kdysi dávno, tenkrát tu žili moji prarodiče,“ odpověděl jeden starý rybář. „Po zemětřesení se ostrov propadl do moře. Ale přestože už jej vidět nemůžeme, občas se nám podaří uslyšet chrámové zvony, když je v hloubce rozhoupá moře.“

Chlapec se vrátil na pláž a pokoušel se zvony zaslechnout. Zůstal tam celé odpoledne, ale k sluchu mu doléhal jenom hukot vln a křik racků.

Za soumraku pro něho přišli rodiče. Nazítrí se na pobřeží opět vrátil; nechtělo se mu věřit, že by tak krásná žena mohla lhát. Kdyby se s ní ještě někdy setkal, mohl by jí pak říct, že ostrov sice nespatriřl, ale uslyšel chrámové zvony, rozeznělé pohybem vod.

Uplynulo mnoho měsíců; žena se už nevrátila a chlapec na ni zapomněl; teď si usmyslel, že musí objevit vzácné poklady potopeného chrámu. Kdyby zaslechl zvony, dokázal by určit jeho polohu a vylovit poklad, který se tam jistě skrývá.

Ztratil zájem o školu i o partu kamarádů. Ostatní děti si z něho dělaly legraci a říkaly: „Ten už není jako my. Nechce si s námi hrát, jen aby neprohrál, a radši se dívá na moře.“

A všichni se smáli, když viděli, jak pořád vy-
sedává na pobřeží.

Jemu se sice nepodařilo zaslechnout staré
chrámové zvony, ale postupně se poučoval o ji-
ných věcech. Uvědomil si, že už nevnímá hukot
vln, slyší-li jej ustavičně. Zakrátko si zvykl také
na křik racků, bzukot včel a na vítr zmítající
palmovým listím.

Za půl roku po rozmluvě s ženou už chlapce
nerozptylovaly žádné zvuky – neslyšel však ani
zvony potopeného chrámu.

Přicházeli za ním další rybáři a tvrdili: „My je
slyšíme!“

Ale chlapci se to nepodařilo.

Za nějaký čas mu to začali rybáři vymlouvat:
„Moc si s tím zvoněním dole lámeš hlavu; zapo-
meň na to a jdi si zase hrát s kamarády. Možná
ty zvony slyší jenom rybáři.“

Asi za rok si chlapec pomyslel: „Snad mají ti lidé
pravdu. Až budu velký, stanu se rybářem a každé
ráno se sem na pláž vrátím, protože se mi tu

zalíbilo.“ A taky ho napadlo: „Je to třeba jenom taková pověst a po zemětřesení se zvony rozbily a už nikdy zvonit nebudou.“

To odpoledne se pak rozhodl vrátit domů.

Předtím však přistoupil k oceánu, aby se rozloučil. Znovu se rozhlédl po krajině, a protože na zvony už nemyslel, mohl se těšit z křiku racků, šumění moře a větru rozvívajících listí palm. Zdálky slyšel dětské hlasy a byl rád, že si za chvíli bude zase hrát.

Byl spokojený a – jak to dovede jenom dítě – děkoval za to, že žije. Věděl, že tam nemarnil čas, poněvadž se naučil pozorovat a ctít přírodu.

A vtom – protože poslouchal moře, racky, vítr, palmové listí a veselé hlasy kamarádů – také uslyšel první zvon.

A další.

A ještě další, až se nakonec k jeho radosti rozezněly všechny zvony chrámu potopeného v moři.

Po letech se už jako dospělý muž vrátil do vsi a na pláž svého dětství. Nehodlal dobývat z mořského dna žádný poklad; možná si to všechno jenom představoval a kdysi za dávného večera v dětství ponořené zvony vůbec nezaslechl. Přesto se rozhodl trochu se tam projít a poslouchat šumění větru a křik racků.

K svému velkému překvapení uviděl, jak na písku sedí žena, která mu tenkrát o chrámu na ostrově vyprávěla.

„Co tu děláte?“ zeptal se.

„Čekám na tebe,“ odpověděla žena.

Všiml si, že vypadá pořád stejně, ačkoli uplynuly celé roky; ani závoj, který jí zakrýval vlasy, časem nevybledl.

Podala mu modrý sešit s nepopsanými stránkami.

„Piš: bojovník světla se rozhlíží dětskýma očima, neboť děti umějí vidět svět bez hořkosti. Chce-li zjistit, jestli může důvěřovat člověku vedle sebe, snaží se na něho dívat jako dítě.“

„Kdo je to bojovník světla?“

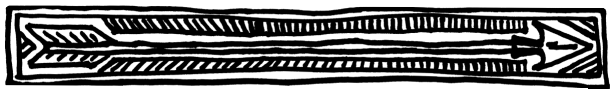

„To přece víš,“ usmála se. „Je to někdo, kdo dokáže pochopit zázrak života, bojovat až do konce za něco, več věří, a – tehdy – slyšet zvony, které na dně rozeznívá moře.“

Muž se za bojovníka světla nikdy nepovažoval. Žena jako by uhádla, nač myslí: „Každý člověk to dokáže. A nikdo se za bojovníka světla nepovažuje, přestože je jím každý.“

Podíval se na stránky sešitu. A žena se znovu usmála.

„Piš o bojovníkovi,“ řekla mu.

RUKOVĚŤ
BOJOVNÍKA
SVĚTLA

